

„Starej se o svoje věci!“ vyštěkla prodavačka.

„Trápení zvířat je i moje věc,“ odvětila Lotka. Netušila, čeho tím vlastně dosáhne. Neměla dost peněz na to, aby si králíka koupila, ale na druhou stranu si byla jistá, že se ten králík nemá až tak bídně, aby majitelku obchodu nahlásila Lize pro ochranu zvířat. Byl jenom smutný.

„Trápení! Správně. Obě dvě okamžitě vypadněte z mého obchodu, nebo na vás zavolám policii!“ Stará paní hbitě oběhla pult a se zlostným supěním je hnala ke dveřím.

Lotka se ještě naposledy ohlédla a všimla si, jak se králík smutně obrací opět čelem ke stěně. Ten poslední pohled rozhodl.

Dostane ho odtud.

Bohužel neměla nejmenší tušení, jak na to.

„No páni,“ zamumlala Ruby po tom, co se dveře se skřípěním, ale nesmlouvavě zabouchly. „Nebyla to čarodějnice, že ne?“

„Ne, tahle byla jenom zlá,“ odpověděla Lotka, která bojovala s pokušením vypláznout směrem k obchodu jazyk. Stará prodavačka na ně stále hleděla a v ruce významně držela telefon. „Asi jsme se neměly nechat vyhodit, jenže nevím, jak bychom ji zastavily. Je to přece jenom její obchod a vlastně neudělala nic tak špatného.“

„Ale mělas pravdu,“ otočila se k ní Ruby. „Ten králík vypadal děsně smutně.“

„To jsem ráda, že si to myslíš taky. Aspoň nejsem za blázna.“ Lotka se podívala skrz výlohu dovnitř. „Pojď,

vrátíme se k nám. Chci se zeptat strejdy, jestli s tím můžeme něco udělat.“

Pomalů se daly do kroku a každou chvíli se ohlížely k ušmudlané výloze obchodu. „Vůbec se mi nechce ho tam nechávat,“ zabručela Lotka. „Vypadal tak beznadějně. Jak se prostě jenom otočil zpátky ke stěně. Vsadím se, že ho nikdy nikdo nevytáhne ven, aby se s ním chvíli pomazlil.“

„Ale nebyl to mluvící králík, vid’?“ zeptala se Ruby.

Lotka nakřčila nos, takže chvíli sama vypadala jako králík. „Asi ne... Ale i kdyby byl, na takovémhle místě, kde si s ním nikdo nepovídá, by to klidně mohl zapomenout. Anebo se to ani nikdy nenaučil, stejně jako Tabitha. Něco na něm bylo zvláštního. Měl nádherné oči. Velikánské a něžné, jako by mluvil pohledem.“

„Nemůžeme ho tam nechat,“ prohlásila Ruby odhodlaně. „Třeba bychom ho mohly koupit.“

„Ty máš nějaké peníze?“ zeptala se Lotka s nadějí v hlase.

Ruby zavrtěla hlavou. „Krmení pro Sama a Joca je hrozně drahé. Musím jim kupovat sarančata a, ehm, myši a tak...“ Věděla, jak moc má Lotka myšky ráda, a tak se s ní moc nechtěla bavit o stravovacích návycích ještěrek.

„Fuj,“ otrásla se Lotka. „Jsem vážně ráda, že strejda prodává jenom malé ještěrky. Jen si představ, že by se naše myšky dívaly, jak ještěrky obědvají, to by bylo odporný.“ Povzdechla si. „Já taky nemám peníze. A kromě toho si myslím, že by nám toho králíka stejně neprodala,